

Fons de comerç va, fons de comerç ve

13|06|2016

Josep Maria Bové President de HLB Bové Montero y Asociados

LES CLAUS

- "Hem de reconèixer que les discrecionalitats en el Dret comptable són sempre perniciosos"
- "De la nit al dia es va classificar aquest actiu intangible com de vida útil indefinida"

Fa uns anys vaig tenir el privilegi de participar, en representació del [Instituto de Censores Jurados de Cuentas de España](#), en el SME Task Force, un **grup de treball del European Financial Reporting Advisory Group** impulsat amb l'objectiu d'assessorar a la Comissió Europea amb motiu de la introducció de les Normes Internacionals de Comptabilitat per a les empreses europees no cotitzades.

Els membres del grup vam concloure aleshores que **els problemes de considerar eterns als fons de comerç** -és a dir, sense haver d'estar sotmesos a l'obligació d'una amortització periòdica- **derivaven en bombes d'efecte retardat en els balanços empresarials**. Això era així perquè aquest criteri atorgava a les empreses un mecanisme discrecional per proporcionar més o menys resultats, en funció de si es deteriorava o no aquest actiu intangible. I és que -ho hem de reconèixer- les discrecionalitats en el Dret comptable són sempre perniciosos.

La **comptabilització dels actius intangibles ha estat sempre matèria de debat**. Si en el Pla General Comptable (PGC) de l'any 1990 s'establia que el fons de comerç havia d'amortitzar-se de manera sistemàtica (amb un límit temporal màxim de 10 anys), **la situació va canviar de forma radical el 2007 amb la publicació d'un nou pla comptable**. En aquest es van modificar les regles de joc i es va sentenciar que el fons de comerç no té vida definida, sinó que perviu en el temps. En conseqüència, **en aquell nou PGC es va establir que el fons de comerç no s'havia d'amortitzar**.

Ara diu blat, ara diu ordi i, d'un cop de ploma, el fons de comerç temporal -cal que ho recordem un cop més: sotmès a amortització fins aleshores- va convertir-se en quelcom gairebé etern. De la nit al dia es va classificar aquest actiu intangible com de vida útil indefinida. La manca de consistència del legislador -i la inseguretat jurídica resultant- resulta del tot manifest.

Això no obstant, per fortuna -sentit comú?-, les disposicions finals de la Llei 22/2015, d'Auditoria de Comptes, amb efecte per a aquest any 2016, inclouen una modificació quarta que estableix que "els actius intangibles són actius de vida útil definida. Quan la vida útil no pugui estimar-se de manera fiable s'amortitzaran en el termini de 10 anys".

Sovint l'esdevenir dels fets motiva que **decisiones preses fora de la lògica que ha d'impregnar qualsevol norma comptable** -cras error!- es converteixin en obsoletes i nocives per al bon funcionament de la informació financera. Però també sol ocórrer que les normes s'adaptin a l'entorn econòmic al qual han de servir i, amb cert retard, **de vegades fins i tot corregeixen els seus propis errors**. Sigui això benvingut.